

**Het HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL,
Aanvullende kamer 1S, (wet van 9 juli 1997),**

Nr.: 948

na beraad spreekt het volgend arrest uit :

A.R. Nr. 2004/AR/1361

Rep.nr.: 2007/9189

IN ZAKE VAN :

Kamer 1S

; wonende te

eiser in beroep,

vertegenwoordigd door meester , advocaat te

12-12-2007

Eindarrest

TEGEN :

**De GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR BIJ
HET MINISTERIE VAN DE VLAAMSE GEMEENSCHAP** van de
afdeling Ruimtelijke Ordening voor de provincie
met kantoren te 8000 Brugge, Werkhuisstraat 9

verweerder in beroep,

✓ vertegenwoordigd door meester
advocaat te

loco meester

*****

De feiten en de vorderingen

1. werd op 19 oktober 1995 door het hof van beroep strafrechtelijk veroordeeld voor het plegen (in oktober 1992) van een stedenbouwmisdrijf en het sedertdien instandhouden ervan. Het ging meer bepaald om het in strijd met de verkavelingsvoorschriften van 17 juni 1980 wijzigen van de bestemming "eengezinswoning in open bebouwing" naar "een parkeerplaats voor tweedehandswagens" door het aanleggen en instandhouden van een steenslaglaag ter vervanging van de verwijderde bovenaardelaag over een oppervlakte van 56 op 65 meter op het perceel te op de hoek van de er kadastraal gekend onder . De herstelmaatregel (het herstel van de plaats in de vorige toestand) die in het bestreden vonnis van 7 september 1994 werd bevolen, werd bevestigd door het hof van beroep behoudens twee wijzigingen. Het hof van beroep deed de hersteltermijn van drie maanden ingaan op de dag waarop het arrest in kracht van gewijsde gaat en bracht de dwangsom – ter naleving van de herstelmaatregel - van 100 BEF op 1.000 BEF per dag vertraging.
2. Op 8 maart en vervolgens op 27 augustus 1996 stelde de gemachtigde ambtenaar ter plaatse vast dat die wederrechtelijke werken nog steeds in stand werden gehouden. In het proces-verbaal vermeldde hij nog: "volledigheidshalve dient vermeld dat overtreder op 27/11/95 bouwvergunning verkreeg voor het bouwen van 2 woonhuizen op de respectievelijke loten van de verkaveling. Inmiddels is een aanvang gemaakt (zie foto 3) met het oprichten van de achtergelegen bergplaatsen, doch de wederrechtelijke verharding is nog steeds niet verwijderd.". Deze vaststelling ter plaatse werd opnieuw gedaan op 16 juni 1998.
3. Op 8 mei 1996 werd het voormeld arrest op verzoek van de gemachtigde ambtenaar betekend aan . Vervolgens werd aan op 18 september 1996 bevel tot betaling gegeven van de dwangsommen die verbeurd zijn "vanaf 09.08.1996 tot 18.09.1996 (zijnde 41 dagen) voor een bedrag van 1.000 fr. per dag: 41.000 fr" meer de kosten.
4. Op 26 september 1996 dagvaardde de gemachtigde ambtenaar voor de beslagrechter te Kortrijk teneinde (1) te zeggen voor recht dat het voormelde bevel tot betaling "totaal ongegrond is en de daarin geëiste sommen niet verschuldigd zijn..." en (2) de gemachtigde ambtenaar te veroordelen tot een schadevergoeding van 50.000 BEF meer gerechtelijke interest en de gedingkosten. In navolgende conclusie vorderde hij ook "te zeggen voor recht dat de betekening dd. 8/5/96 en het bevel tot betalen van dwangsom dd. 18/9/96 nietig is en geen uitwerking kan hebben". De gemachtigde ambtenaar vroeg (1) de integrale afwijzing van de vordering en (2) "te zeggen voor recht dat het bevel tot betaling gegrond is en de daarin geëiste sommen verschuldigd zijn".

5. De beslagrechter heropende op 18 mei 1999 het debat teneinde de partijen toe te laten conclusies te nemen in verband met de ambtshalve opgeworpen exceptie bij toepassing van de artikelen 1132 en volgende Ger.W. Op 29 september 1999 heeft de beslagrechter vervolgens het verzet en de vordering tot betaling van een schadevergoeding ongegrond verklaard.
6. tekende tegen beide beschikkingen hoger beroep aan op 28 oktober 1999. In de beroepsakte vordert hij (1) de beide bestreden beslissing te niet te doen, (2) te zeggen voor recht dat de betekening van 8 mei 1996 en het bevel tot betaling van 18 september 1996 nietig zijn en geen uitwerking kunnen hebben, (3) te zeggen voor recht dat de conclusie van 23 januari 1997 voor de eerste rechter uitgaat van een onbevoegde procespartij en uit het debat wordt geweerd, (4) minstens te zeggen voor recht dat het bevel tot betaling ongegrond is en de daarin geëiste sommen niet verschuldigd zijn, en (5) de gemachtigde ambtenaar te veroordelen tot het betalen van een schadevergoeding van 50.000 BEF meer de gerechtelijke interest vanaf 26.09.1996. De gemachtigde ambtenaar vorderde (1) het hoger beroep ongegrond te verklaren, (2) de bestreden beschikking te bevestigen, (3) de oorspronkelijke vordering ontvankelijk maar ongegrond te verklaren en (4) te veroordelen in de gedingkosten.
7. Bij arrest van 26 juni 2001 heropende het hof van beroep te Gent het debat om de partijen toe te laten (1) stelling te nemen over de vraag of de gemachtigde ambtenaar nog als procespartij kan fungeren, en (2) het bewijs van de eventuele betekening van het voormelde vonnis van 7 september 1994 voor te leggen.
8. De gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur wees op zijn van rechtswege opvolging van de gemachtigde ambtenaar en hervatte het geding "voor zoveel als nodig".
9. Bij arrest van 6 november 2001 verklaarde het hof van beroep te Gent het verzet tegen het bevel tot betaling gegrond omdat ook het vonnis van 7 september 1994 had moeten betekend worden.
10. Het Hof van Cassatie heeft dit laatste arrest op 11 maart 2004 vernietigd behalve in zoverre dit het hoger beroep ontvankelijk verklaart omdat het een uitlegging geeft van het arrest van het hof van beroep te Gent van 19 oktober 1995, die met de bewoordingen ervan onverenigbaar zijn en derhalve de bewijskracht ervan miskent. Het vernietigde arrest had meer bepaald geoordeeld dat het "rechterlijk bevel niet werd hernomen in het bevestigend arrest van 19 oktober 1995 en er evenmin, bij gebreke aan uitvoering van het bevel, een veroordeling tot betaling van een dwangsom werd uitgesproken". De beperkte zaak werd verwezen naar het hof van beroep te Brussel.
11. Bij dagvaarding van 19 mei 2004 door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur werd de zaak aanhangig gemaakt voor het hof. vordert thans (1) de bestreden beslissingen van de

beslagrechter te vernietigen, (2) zijn oorspronkelijke vordering ontvankelijk en gegrond te verklaren, bijgevolg te zeggen voor recht dat zijn verzet tegen het bevel tot betaling gegrond is, dat dit bevel tot betaling geen rechtsgevolgen kan sorteren en dat er geen dwangsommen verbeurd zijn in toepassing van het voormelde arrest van 19 oktober 1995, (3) de stedenbouwkundige inspecteur te veroordelen tot het betalen van een schadevergoeding van € 2.500,00 meer de gerechtelijke interest op € 1.239,47 vanaf 26.09.1996 en op € 1.260,53 vanaf 13.01.2005, en van de gedingkosten.

12. De partijen bevestigen ter zitting dat op het bedoelde perceel inmiddels drie woonhuizen werden gebouwd na het bekomen van een verkavelingswijziging en navolgende bouwvergunningen.

De beslissing van het hof

13. voert aan dat de titel (het voormelde arrest van 19 oktober 1995) waarop de verbeurde dwangsommen slaat, op het ogenblik van het bevel tot betaling "niet langer actueel was". Om deze stelling te staven verwijst hij naar twee bouwvergunningen waardoor volgens hem "de bestaande toestand geregulariseerd" werd.
14. legt twee bouwvergunningen (zonder de bijhorende plannen) voor die het college van burgemeester en schepenen van de gemeente op de dag van de respectieve aanvraag, hetzij 27 november 1995, heeft verleend aan eerstgenoemde. Zij strekken tot "het bouwen van een woonhuis" op de loten 1 en 2 op het voormelde perceel.
15. Het hof is van oordeel dat de titel waarop de stedenbouwkundige inspecteur steunt om de verbeurde dwangsommen te innen nog actueel was in de periode van 09 augustus tot 18 september 1996. De beide bouwvergunningen die in die periode nog niet vervallen waren, kunnen de schuldvordering van de stedenbouwkundige inspecteur immers alleen doen tenietgaan voor zover is voldaan aan alle voorwaarden die in die vergunningen werden opgelegd én voor zover de feitelijke toestand volledig in overeenstemming is met wat vergund werd (in dezelfde zin Cass. 28 maart 2006, P.05.1574.N). De titel blijft actueel en de dwangsom blijft verbeuren zolang de feitelijke toestand niet integraal overeenstemt met die bouwvergunningen. Uit de vaststellingen ter plaatse van de gemachtigde ambtenaar op 27 augustus 1996 blijkt dat de herstelmaatregel niet was uitgevoerd en dat enkel een achtergelegen bergplaats in oprichting was. Deze toestand werd opnieuw vastgesteld op 16 juni 1998. Bovendien blijkt niet uit het dossier dat de bedoelde bouwvergunningen of één ervan de wederrechtelijk aangelegde verhardingen hebben of heeft toegestaan. Wel integendeel, de uittreksels uit de vergunde plannen (dossier van de stedenbouwkundige inspecteur) geven nergens verhardingen aan achter de vergunde woonhuizen en/of naar de achtergelegen bergplaatsen. Daarbij komt dat de eiser in beroep zelf – weliswaar in algemene termen – stelt dat

"een bouwvergunning ... op geen enkele wijze [bepaalt] uit welke materie het terrein rond het woonhuis dient te bestaan". Uit het voorgaande volgt dan ook dat de bestaande toestand op het perceel van _____ in de voormelde periode van 09 augustus tot 18 september 1996 niet in overeenstemming was met de beide verleende bouwvergunningen. Het beweerde nut van deze wederrechtelijke verhardingen voor het uitvoeren van de vergunde werken (de bergplaatsen en de niet opgerichte woonhuizen) doet aan deze feitelijke vaststelling niets af.

16. Voor de beoordeling van het verzet tegen het bevel tot betaling van de verbeurde dwangsommen is de discussie tussen de partijen nopens het (latere) verval van de beide bouwvergunningen niet relevant.
17. In de voormelde omstandigheden is er geen sprake van het schenden van enig beginsel van behoorlijk bestuur door de gemachtigde ambtenaar door de tenuitvoerlegging van de actueel gebleven titel te benaarstigen.
18. Het verzet van de eiser in beroep tegen het bevel tot betaling is derhalve in al zijn onderdelen ongegrond evenals zijn vordering tot het betalen van een schadevergoeding.

HET HOF BESLIST OM DIE REDENEN ALS VOLGT;

Na tegenspraak en bij toepassing van artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 betreffende het gebruik der taal in rechtspraken;

Het verklaart het hoger beroep van de eiser in beroep ongegrond.

Het bevestigt de bestreden beschikking van 29 september 1999.

Het veroordeelt de eiser in beroep in de kosten van het hoger beroep, vastgesteld in zijn hoofde op 454,89 euro (185,92+218,15+50,82) hof van beroep Gent, 105,76 euro hof van cassatie en 495,79 euro hof van beroep Brussel; en in hoofde van de Stedenbouwkundige Inspecteur op 218,15 euro hof van beroep Gent, 632,87 euro (325+307,87) hof van cassatie en 865,74 euro (369,95+495,79) hof van beroep Brussel.

Aldus gevonnist en uitgesproken in openbare terechtzitting van de kamer 1S van het hof van beroep te Brussel op **12 december 2007**

waar aanwezig waren :

De heer	,	raadsheer, d.d. voorzitter,
De heer	,	raadsheer,
De heer	,	plaatsvervangend raadsheer,
De heer	,	e.a. adjunct-griffier.